

Carole
Matthews

Suklaaseuran
kieltäymykset

Suklaaseuran kieltäymykset

·⌘· Carole ·⌘·
Matthews

*Suklaaseuran
kieltäymykset*

Englannin kielestä suomentanut Päivi Paju

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Englanninkielinen alkuperäisteos:

Carole Matthews: *The Chocolate Lovers' Diet*

First published in Great Britain in 2007 by Headline Review

© Carole Matthews, 2007

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2024

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.minervakustannus.fi

Suomennos: Päivi Paju

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-772-1

Painettu EU:ssa

☞ Ensimmäinen luku ☜

Olen todennut, että on olemassa kahdenlaisia naisia. On niitä, jotka ovat koukussa suklaaseen, ja sitten on narttuja. Nartut ovat sellaisia naisia, jotka sanovat: "Voi, en pystyisi mitenkään syömään *kokonaista* Mars-patukkaa, ne ovat *niin* oksettavia!" Tai: "Minusta *yksi* palanen tummaa suklaata on aivan riittävä määrä!" Tai vielä pahempaa: "Minä en oikeastaan *pidä* suklaasta. Olen pikemminkin suolaisen ystävä." Ja tämä kaikki todetaan samalla, kun näykitään konservatiivisesti Twiglet-välipalakeksejä, niin kuin ne olisivat riittävä korvike silkalle nautinnolle. Täysin järjetön ajatus.

Me, suklaaseuran jäsenet, olemme henkeen ja vereen addikteja. Me rakastamme maailman hienointa elintarviketta sen kaikissa muodoissa. Siinä ei ole mitään hävettävää.

Tänään minä ja hyvät ystäväni olemme kokoontuneet seuramme päämajaan, kotoisaan turvasatamaan, joka sijaitsee yhdellä Lontoon kunniallisimmista sivukaduista. Paikan nimi on Suklaataivas – ja se on todellakin nimensä veroinen.

Kaiken lisäksi nyt on joulunalusviikko, ja halusin kuvailla ulkona avautuvaa dickensläisen lumista ja

viehättävää maisemaa, mutta en voi, koska Lontoossa eletään ilmaston lämpenemisen aikakautta ja sen vuoksi taivas on väriltään yhtä harmaa kuin koulupuvun hame, taivaalta ryöppyää vettä ja myrskytuuli puhalttaa. Mutta me emme siitä piittaa. Vaikka luonnonvoimat riehuvat ympärillämme, koko joukko on saapunut paikalle. Chantal, Autumn, Nadia ja minä, Lucy Lombard – äärimmäinen suklaaholisti ja seuramme perustajajäsen – kyyhötämme sohvalla tulisijan edessä. Kyseessä ei varsinaisesti ole oikea räiskyvä takkatuli vaan sen nykyaikainen kaasulla toimiva vastine, ja se sopii meille ihan yhtä hyvin, sillä aiomme viipyä täällä pitkään. Rehellisesti sanoen kukaan ei pääse lähellekään valloittamaamme parasta paikkaa ennen kahvilan sulkemisaikaa. Edessämme on vadillinen suklaa-ihannuuksia – höyhenenkevyttä sokerikakkua, jossa on cappuccinokuorrute – ja muutama houkutteleva kinuskibrownie. Vadilla on myös maailman hienoimpia tryffeleitä, jotka on valmistettu tuoreesta kermasta ja Madagaskarin suklaasta – ne ovat minun suosikkejani. Koska suklaat on valmistettu tuoreesta kermasta, ne säilyvät vain pari päivää – niin kuin se muka olisi jokin ongelma! Uskokaa pois, tämän lähemmäs orgasmia ei julkisella paikalla pääse. Huuliltani karkaa pieni kiitollinen voihkaisu.

Suklaataivaan omistajat, Clive ja Tristan, ovat ylpeitä homomiehiä – ei kai kukaan heteromies voisikaan omistaa suklaamyymälää? – ja he hemmottelevat meitä, koska olemme ylivoimaisesti heidän parhaita asiakkaitaan. Jos he antaisivat meidän erottaa tämän alueen muusta ja ripustaa siihen kyltin *VAIN VIP-ASIAKKAILLE*, me tekisimme niin, mutta he väittävät tyyliä, että Suklaataivaassa käy muitakin asiakkaita, vaikka muut eivät syökään läheskään yhtä paljon suklaata kuin me.

Kosteat takkimme höyryävät hienoisesti kasassa vieressämme. Nuorekas vaalea polkkatukkani, joka on muotoiltu

vaikuttavaksi kampaukseksi suoristusraudoilla ja puolella litralla muotoilusuihkettä, on nyt lätsähtänyt. Asiat eivät silti ole hullummin. Meillä kaikilla on edessämme lasillinen kaakaota, jota on terästetty intensiivisellä chilillä ja jonka päällä on erittäin runsaasti kermavaahtoa. Makunystyräni eivät tiedä, pitäisikö niiden olla haltioissaan vai syttyä tuleen. Tyydytys on vain hiuskarvan päässä. Tai se olisi yhtä pientä ongelmaa lukuun ottamatta.

Suklaataivaan seinällä on hilpeä keramiikkalaatta. Juhlatuulella oleva Clive on ripustanut laattaan reilusti hopeapunosta. Siinä lukee:

Selviytymiskeinoja stressin iskiessä

1. Vedä syvään henkeä
2. Laske kymmeneen
3. Syö suklaata

Tämä on meidän toimintaperiaattemme. Suklaaseuran juhlallinen julistus siitä, kuinka aiomme viettää elämämme. Vedän syvään henkeä, pääsen kolmeen saakka, sitten työnnän jälleen tryffelin suuhuni. Suustani karkaa syvä helpotuksen huokaus ennen kuin ehdin peittää sen. Olen *erittäin* stressaantunut. Minulla on jalassani pikkuhousut, joissa lukee UNOHDETAAN RAKASTUMINEN, HALUAN LANGETA SUKLAASEEN – mikä saattaa antaa pienen vihjeen ahdinkoni luonteesta.

”Etkö ole kuullut vieläkään mitään Pihkasta?” Nadia kysyy kermaviiksiensä alta.

Ja se on pienoinen ongelma. Pudistan päätäni. Nykyinen poikaystäväni, herra Aiden Holby – eli Pihka – on parhaillaan kadoksissa. Australiassa.

Jollain tapaa se, että hän on kadoksissa maapallon toisella puolella, saa jutun tuntumaan vielä pahemmalta. Jos hän olisi vaikkapa Belsize Parkissa, voisin mennä hänen

luokseen bussilla tai metrolla ja koputtaa hänen oveensa tasaisin väliajoin, kunnes saisin tietää, mitä tarkalleen ottaen on tekeillä. Nyt olen kuitenkin jokseenkin jumissa. Hän ei ole vastannut kiihkeisiin sähköpostiviesteihini. Kaikki rauhalliset mutta huolestuneet puheluni hänelle menevät suoraan puhepostiin, ja vaikka hänen tietokoneensa kertoo minun tietokoneelleni, että hän on paikalla, vastausta ei silti kuulu. Enkä tiedä miksi. Me puhuimme pitkiä mantereitten välisiä puheluita webbikameran avulla maapallon toiselle puolelle – ja osa niistä oli miellyttävän eroottisia. Eläköön nykyaikainen teknologia! Sitten ei mitään. Ei yhtään mitään.

”En ymmärrä”, sanon. ”Tämä ei ole hänen tapaistaan.”

Chantal tuhahtaa äänekkäästi. Hänen tuhahtuksensa tarkoittaa: Hän on mies, mitä oikein odotit?

”Oikeasti”, minä intän. ”Ei hän ole samanlainen kuin muut miehet.” Muilla miehillä tarkoitan samanlaisia pas-kiaisia kuin Marcus, minun hiljattain jättämäni kusipääsulhanen, joka oli planeetan uskottomin mies. Vaikka mukaan laskettaisiin Bill Clinton, Tom Jones ja Darren Day.

Amerikkalainen ystäväni, jolla on täydellinen kampaas ja ylitsepursuava pankkitili, tuhahtaa uudestaan. Yritän purra huultani. Vaikka hän onkin yksi maailman parhaimmista ystäväistäni, meidän välimme ovat edelleen hie-man kireät. Se johtuu siitä, että hän tapaili entistä poikaystävääni – ei Marcusia, vaan toista, paljon mukavampaa miestä nimeltä Jacob. Elämäni on parhaillaan hyvin hämmentävää. Rakkauselämäni on ollut yhtä romanttista kuin valtava ketjukolari M1-moottoritiellä. Vääntynyttä peltiä, sireenien ulvontaa, valtava liikennesuma, tuhoa ja ruumiita kaikkialla. Anteeksi vain, mutta tarvitsen lisää suklaata pelkästään pitääkseni elimistöni toiminnassa.

Minäpä päivitän tiedot odotellessani, että suklaa-annos alkaa tehot. Jacobilla ja minulla oli lyhyt mutta molempia

osapuolia tyydyttävä suhde, vaikkakaan emme koskaan edenneet tositoimiin saakka useiden erittäin valitettavien sattumusten vuoksi. Toisin kuin Marcus, hän oli erittäin ihana mies. Tosin hehku himmeni melko lailla, kun sain tietää, kuinka hän hankki elantonsa. Jacob kertoi minulle työskennelleensä vapaa-ajan toimialalla, mikä ei ollut tarkalleen ottaen valhe. Hän kuitenkin osoittautui seksityöläiseksi. Miksi minä saan aina tietää ihan liian myöhään elämäni miesten syvimmet salaisuudet? Rakas ystäväni Chantal kuitenkin *tiesi* Jacobin valitsemasta urasta. Ja minä oletan kaiken huomioon ottaen, ettei Chantal oikeasti tapaillut Jacobia, hän vain maksoi tämän ajasta tuntitaksan mukaan. Tieto siitä, että hän makasi Jacobin kanssa, vaikkakin vain ammatillisissa merkeissä – kun taas minä en päässyt lähellekään hänen alusvaatteitaan, vaikka olisin halunnut – on aiheuttanut hieman kitkaa välillemme, kuten arvata saattaa. Sitten palasin yhteen Marcusin kanssa, mikä oli valtava virhe mutta viimeinen sellainen. Marcus teki selväksi, ettei häneen voi luottaa tippaakaan. Hän ei ikinä muuta elostelevia tapojaan, enkä minä jaksakaan enää uskoa, että hän voisi muuttua. Se osa elämäni on nyt ohi. Pirstaleet on siivottu, ja kuljen jälleen sulavasti elämäni moottoritillä. Olen kasvanut henkisesti ja siirtynyt eteenpäin. Onneksi olen nyt onnellisessa parisuhteessa entisen pomoni, Aiden ”Pihka” Holbyn kanssa. Paitsi että hän vaikuttaa olevan tilapäisesti kadoksissa. Kenties kyse ei ole sen enemmästä kuin tien keskelle jätetystä ärsyttävästä liikennekarttiosta.

”Kyllä Aiden löytyy”, Autumn sanoo kuin puhuisi hiljattain kadonneista tohveleista. Hän kieputtaa uskomattoman punaisen hiuskiehkuransa sormensa ympärille ja katsoo minua vilpittömästi. Haluaisin olla samanlainen kuin Autumn, jonka lasi on aina enemmän kuin puoliksi täynnä. Minun lasissani on yleensä vain yksi pieni surkea

tippa jäljellä lasin pohjalla. ”Siihen on varmasti jokin täysin uskottava selitys”, hän jatkaa. ”Pian näet.”

”Yritän saada hänet kiinni myöhemmin”, sanon heille. Sitten nakkaan epätoivoisena suuhuni pari tryffeliä ja huoleton ulkokuoreni pettää täysin.

Suhteen ylläpitäminen niin erilaisilla aikavyöhykkeillä olisi kaiketi aina jonkinlainen koettelemus, mutta – uskokaa pois – Pihka on sen arvoinen. Hän on ihana, ihana, ihana. Ylivoimaisesti paras poikakaveri, joka minulla on koskaan ollut, ja vaikka lista ei kovin pitkä olekaan, on heitä jokunen ollut.

Sekä Aiden Holby että minä työskentelemme Targassa, tietojenpalautusfirmassa, joka siis palauttaa tietoja. Kuten olen sanonut, Aiden oli minun pomoni, ja minä olin pihkassa häneen – siitä on peräisin hänen lempinimensä, jonka suklaaseuran jäsenet hänelle antoivat. Nyt Pihka on ylennetty kansainvälisen *jonkin* johtajaksi, jonkin hirvittävän tärkeän, ja sen vuoksi hän on Australiassa, kun taas minä olen jumissa Lontoossa myyntiosastolla väliaikaisella ja tarkentamattomalla sopimuksella ja suurin piirtein kulutan aikaa yrittäen vältellä kaikkea liian rasittavaa. Saatan olla kaikkein vakituisin väliaikainen työntekijä, joka Targassa on koskaan ollut, mutta en aio viettää siellä koko loppuelämäni. En todellakaan. Voisi sanoa vaikka niin, että odotan kunnes löydän kohtalon määräämän roolini elämässä. Joka tietenkin toistaiseksi välttelee minua.

Minun oli tarkoitus lähteä Pihkan mukana Sydneyyn ja aloittaa uusi hauskuuden ja hulluttelun täyttämä elämä aitona tehtävään pestautuneena kokoaikaisena tyttöstävänä. Meidän oli tarkoitus asua yhdessä ja kaikkea. Elää onnellisina elämämme loppuun saakka. Mutta sitten minulle sattui tapaturma: kaaduin portaissa, kun hilpeä harjoittelupeuhaaminen lähti hiukan lapasesta, ja mursin jalkani. Sitten tilanne paheni entisestään, kun minua

kiellettiin lentämästä moneen viikkoon kömpelön kipsini vuoksi.

Pihkan täytyi lähteä Australiaan ilman minua – tärkeä työ ei odota ketään. Hänen oli kuitenkin tarkoitus valmistella kaikki kuntoon, jotta voisin lähteä hänen luokseen mahdollisimman nopeasti. Mutta vaikka murtunut jalkani on parantunut ja kipsi on poistettu, minulla ei ole varaa lentää Australiaan näiden hyväntahdon ja kiskurihintojen aikoina. Ja samaan aikaan ihana valtameren takainen poikaystäväni Pihka vaikuttaa kadonneen täysin maapallon kamaralta.

”Et siis tiedä, onko hän tulossa kotiin jouluksi?” Nadia sanoo.

”En. Hän kyllä puhui siitä, mutta...” Mutta hän ei ole hemmetti soikoon vastannut yhteenkään jättämäni viestiin. Olueen, grillaamiseen ja Bondi Beachiin tutustumisen sijaan Pihka on kadonnut kuin tuhka tuuleen. Tämä vaatii ehdottomasti lisää suklaata ja toimintaperiaatteiden vahvistamista. Palanen tuota kinuskibrownieta näyttää juuri siltä, mitä nyt tarvitsen.

Hengitä. Laske. Syö. Mmm. Aah, johan helpottaa...

☞ Toinen luku ☜

Joku sanoi, ettei rahalla voi ostaa onnea, mutta hän ei selvästikään ole käyttänyt rahojaan suklaaseen. Vietettyäni muutaman joutilaan tunnin ystäväni kanssa lempisuklaatamme syöden – lempiherkkumme, tryffelit ja kinuskibrowniet, ovat loppuneet aikaa sitten – poskillani hehkuu puna ja vatsassani on lämpimän täysinäinen tunne. Olen erittäin rento, ja joulumieli alkaa viimein nostaa päätään. Olenko ainoa ihminen, jonka mielestä joulun pitäisi olla vain kerran viidessä vuodessa? Se olisi mahtavaa. Joulukerran vuodessa on liian usein. Ehdin hädin tuskin laittaa joulukoristeita pois, kun kappas vain, on taas aika kaivaa ne esiin. En kaipaa jouluna mitään muuta kuin kaikkia erityisiä joulusuklaita – konvehtirasioita, suklaakolikoita, lumihiihtalekuvioiseen sellofaaniin käärittyä kilon Milk Tray -suklaarasiaa, jonka voisi hyvin syödä yhdeltä istumalta.

Vaikka vannon joka vuosi toisin, olen onnistunut vinguuttamaan luottorajani tappiin ostaakseni entiselle poikaystävälleni Marcusille joululahjaksi jotain järjettömän ylellistä, jota hän ei luultavasti ole tarvinnut eikä taatusti arvostanut. Ei ollut kovin mukavaa olla veloissa kesäkuuhun saakka vain siksi, että minun entinen rakkaani pääsi

ajamaan radalla Aston Martin DB9:llä, kokemaan riippuliitämisen riemun tai leijumaan taivaalla kuumailmapallossa samppanjalasi kädessään. Hän kuitenkin osti minulle aina niin upeita joululahjoja, että tunsin velvollisuudekseni olla yhtä antelias, joskus jopa häntä anteliaampi. Kun hän tarjosi minulle päivän upeassa terveyskylpylässä tai osti minulle jättimäisen rasian belgialaista suklaata, enhän minä mitenkään voinut kääriä pakettiin pelkkää cd-levyä tai jotain halpoja vaahtokarkkeja. Pihka on aivan toista maata, ja hän ilahtuu varmasti pelkästä pienestä rakkaudenosoituksesta. Siinä oli yksi hyvä syy lisää hankkiutua eroon Marcusista.

Rojahdan sohvalleni, avaan farkkujeni ylimmän napin ja annan vatsani retkottaa vapaasti. Suklaansyönnin säännösteleminen tähän vuodenaikaan on silkkaa painajaista; kaikkien konvehtirasioiden ja suklaapäällysteisten parapähkinöiden jättimäiset houkutukset ovat suuremmat kuin yhden naisen kuuluisi sietää. Entäpä metrin pituiset Cadbury's Chocolate Fingersit, jotka on *pakko* syödä kohteliaasti, koska joku toimistolta oli sitä mieltä, että olisi hauska ostaa minulle rasiallinen? Mmm. Eihän yksi sellainen pieni pirulainen riitä mihinkään. Lyön vaikka vetoa, että pääsisin Guinnessin ennätysten kirjaan maailman nopeimpana Chocolate Fingersin syöjänä. Olenhan sentään harjoitellut ahkerasti. Yhtäkkiä piristyn. Joulu ei ehkä sittenkään ole kovin huono juttu.

Jostain tuntemattomasta syystä olen kohennellut aavistuksen kulahtanutta olohuonettani. Kenties toivoin, että Pihka tulisikin kotiin jouluksi. Olen ostanut aidon joulu kuusen Camden Marketista – siitä ei ollut liikaa vaivaa, koska tori on suoraan asuntoani vastapäätä ja myyjähemmossa jopa kantoi kuusen kotiini odottamattoman joulumiehen vallassa. Se tosin maksoi minulle kaksikymmentä puntaa. Ja minä annoin hänelle ison tipin. Nyt kuuseen on

ripustettu punaiset chilijouluvalot, jotka välkkyvät juhlavasti ja uneen tuodittavasti. Puu on kuulemma erittäin kestävä okakuusilajiketta, mutta jo nyt matollani on aina vain kasvava pino neulasia. Tällä tahdilla joulukuusi on jo ennen tapaninpäivää paljas kuin nokikana. Ehkä minulle myytiin viallinen puu. Ei ihme, että sillä tyyppillä oli niin kova kiire päästä puusta eroon. Se siitä joulumielestä ihmisille ja niin pois päin.

Katselen vielä jonkin aikaa joulukuusen valoja ja alan vaipua transsiin. Ennen kuin silmäni sulkeutuvat kokonaan, päätän soittaa uudelleen Pihkalle.

Täällä on myöhäinen iltapäivä, joten se tarkoittaa – äh, en minä tiedä, luultavasti jotain täysin epäsovivaa aikaa Pihkan maailmassa. On käytännöllisesti katsoen mahdotonta löytää sellaista soittoaikaa, jolloin me kumpikin olisimme hereillä ja vapaalla. Australia on varmasti upea maa, mutta minä vain toivon, että se sijaitsisi hiukan lähempänä. Kuten vaikka ihan Irlannin lähellä, jotta easy-Jet voisi lennättää minut sinne kaljuuntuvan joulukuusen hinnalla.

Mietin, mitä kaikkea me tekisimme, jos Pihka pääsisi tulemaan kotiin joululomaksi. Näen mielessäni, kuinka me kävisimme pitkällä kävelyillä Hampstead Heathissa, molemmat kääriytyneinä pehmeisiin, tyylikkäisiin punakelta-sinisiin villapaitoihin – kenties Gapista ostettuihin – raikkaan valkoisessa, huurteisessa maisemassa. Näen mielessäni, kuinka paahdamme vaahtokarkkeja takassa, vaikka minulla ei takkaa olekaan enkä pidä vaahtokarkeista, koska niistä puuttuu suklaa. Näen mielessäni meidän tekävän kaikenlaisia yksityisiä joulujuuttuja lattialla lakastuvan kuuseni ja välkkyvien chilijouluvalojen alla.

Kipaisen kylpyhuoneeseen ja kohennan hiuksiani pikaisesti harjalla. Webbikamera ei yleensä näytä ketään parhaassa valossa, mutta haluan antaa vaikutelman, etten

ole yrittänyt liikaa, näyttämättä kuitenkaan epäsiistiltä. Rento hohdokkuus on erittäin vaikea saavuttaa. Sipaisen hiukan huulikiiltoa ja totean olevani valmis tapaamiseen rakkaani kanssa kyberavaruudessa.

Kirjaudun sisään tietokoneelleni ja odotan nähdäkse-
ni, onko poikaystäväni odottamassa toisessa päässä. Sen
sijaan, että Pihkan ihastuttavat kasvot olisivat hämöttä-
neet kamerakuvassa suurina, näenkin yhtäkkiä kuvaruu-
dulla erittäin kauniin naisen.

"Hei", nainen sanoo minulle hyvin unisesti.

En pysty puhumaan. Minulla on liian kiire tuijottaa
säädöttömiä alusvaatteita, jotka naisella on yllään. Asu
on musta ja erittäin pitsinen, ja siinä on kirkkaan pink-
kiä kirjailua. Alusvaatteet ovat sellaiset, jollaisia ei toivoi-
si olevan yllään, jos joutuu yllättäen paikallisen sairaalan
päivystykseen. Sellaiset, jotka eivät näytä hyvältä naisel-
la, jolla on selluliittia.

Hän läimäyttää tietokonetta. "En kuule mitään", hän
valittaa. "Haloo? Haloo?" Sitten nainen kääntyy ja puhuu
olkansa yli. "Jätitkö sinä tämän koneen päälle? Joku yrit-
tää ilmeisesti soittaa." Isku. Toinen isku.

En edelleenkään saa sanaa suustani.

"Yyh." Nainen mutristaa huuliaan. "Näen vain kuvan
jonkun sieraimista."

Peräännyyn kauemmas kamerasta.

"Tässä", nainen sanoo. "Kokeile, saisitko sinä sen toi-
mimaan." Sitten hän siirtää vaikuttavan timmin vartalon-
sa pois tieltä, eikä minun sieraimeni sisäpuoli enää vedä
mitään vertoja näylle, joka *minun* edessäni nyt on.

Sängyssä tämän... tämän *hutsun* takana on alaston mies.
Erittäin alaston mies. Takapuoli täysin paljaana. Edes la-
kana ei peitä miehen yksityisiä paikkoja. Minun täytyy
tässä kohtaa huomauttaa, etten ole koskaan ollut tämän
kaltaisessa intiimissä tilanteessa Pihkan kanssa, joten en

heti tunnista paljasta takapuolta. Mutta kenen muun takapuoli se voisi olla? Mietin, olenko jotenkin onnistunut ottamaan yhteyttä väärään tietokoneeseen. Jospa minulla on yhteys ihan väärään henkilöön, eikä tuo ihastuttava joskin hyvin vähäpukeinen nainen olekaan minun poikaystäväni makuuhuoneessa? Valitettavasti en oikein usko sitä. Olen varma, että tietokone on Aidenin. Ja verhot ja tapetti ovat ehdottomasti Aidenin. Eli he ovat ehdottomasti Pihkan sängyssä. Nainen pikkuruisissa, yhteensopivissa rintaliiveissään ja pikkuhousuissaan ja mies takapuoli ilkosen alastomana.

Takapuoli on erittäin upea, se on pakko myöntää. Minä en kuitenkaan erityisemmin halua tutustua siihen tässä tilanteessa. Räpyttelen kovasti silmiäni, aivan kuin yksi silmänräpäys saisi näkymän muuttumaan toisenlaiseksi, vähemmän järkyttäväksi kuvaksi.

”Ehkä tämä on sinulle”, neiti niukkapöksy sanoo olkansa yli. ”Kuka ihme soittaa tähän aikaan?”

”Anna kun minä katson.” Ääni ei muistuta juurikaan Pihkan ääntä, mutta se saattaa johtua tietoliikennekanavien tai mikroaaltojen tai minkä lie pituuden vääristymisestä.

Aksentti on ehdottomasti englantilainen. Siitä ei ole epäilystäkään. Alaston mies lähtee liikkeelle, ja minä tulen siihen tulokseen, etten halua nähdä enempää kuin jo olen nähnyt. Tämä on minulle liiankin tuttua. Olen joutunut tällaisen kavaluuden uhriksi useamman kerran kuin pystyn muistamaan. Marcus oli edellinen sen alan taituri. Nyt vaikuttaa siltä, että Aiden Holby on ottanut viestikapulan itselleen.

En halua Pihkan näkevän minua suu auki lokahtaneena, aivot jähmettyneinä, lihavampana ja nukkavieruisempana kuin hänen seurassaan oleva nainen, joten suljen äkkiä tietokoneeni. Sitten istun tuijottamassa tietokonetta

tietämättä, mitä tekisin. Kämmeni ovat hikiset, ja kyynelkirvelevät silmissäni. Puristan kynnet kämmeniin. Minä en aio itkeä tämän vuoksi. Minä *en* aio itkeä tämän vuoksi. Pysyn tyynenä ja hillitsen itseni tavalla, johon en edes tiennyt pystyväni, jatkan elämääni kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan. En enää elättele toiveita ihanasta uudesta elämästä Australiassa adonikseni kanssa. Annan hänen jatkaa elämäänsä uuden, naurettavan laihaan tyttöystävänsä kanssa ilman minua. Lakkaan soittamasta ja vaivaamasta herra Aiden Holbya millään tavalla, ja hän vain lakkaa olemasta minun maailmassani. Niin minä aion tehdä.

Otan Mars-patukan hätäjemmastani tietokoneeni viereksi, istun ja tuijotan tietokonetta mitään näkemättä. Tämä harmittaa minua oikeasti, sillä Pihka oli todella, todella mukava, ja minä todella, todella pidin hänestä ja toivoin kovasti, että tällä kertaa asiat olisivat toisin. Mikä minussa oikein on niin pahasti vialla, ettei kukaan pysty olemaan minulle uskollinen kymmentä minuuttia kauempaa? Hemmettiin syvään hengittäminen. Ja surkea kymmeneen laskeminen. Avaan Mars-patukan kääreen ja haukkaan siitä ison palan. Valtavan ison palan. Sitten ajattelen, että voi helvetti, ja alan itkeä.

☪ Kolmas luku ☪

”Tarkoittaako tämä sitä, että Pihka ei ole tulossa kotiin jouluksi?” Autumnin silmät ovat suuret järkytyksestä. Toisaalta Autumnin silmät ovat usein suuret erinäisistä syistä.

Mietin, mistä me oikein keskustelisimme, ellei minun rakkauselämäni olisi varsinainen katastrofi. Tuijotan nyrpeänä kuppiani. ”Ilmeisesti.”

Edellisestä tapaamisestamme on kulunut hädin tuskin vuorokautta, ja jälleen minun täytyi lähettää parhaille ystävilleni *SUKLAAHÄTÄTAPAUS*-viesti. He kiirehtivät avukseni niin nopeasti kuin pääsivät, kuten aina.

Käytännöllisesti katsoen on edelleen brunssiaika, joten Clive on tuonut meille lämpimiä, itse tekemiään suklaacroissantteja ja tarpeeseen tulevaa vahvaa kahvia. Stereoissa soivat joululaulusuosikit, ja rehellisesti sanoen haluaisin murskata kaiuttimet. Bing ja hänen kirottu ”Valkea joulunsa” vain ärsyttää minua. Minä en unelmoi valkeasta joulusta, minä unelmoin erittäin humalaisesta joulusta. Ja haluan aloittaa sen mahdollisimman pian.

”Luuletko, että Pihka tajusi sinun nähneen hänet webbikameralla?” Nadia kysyy.

”Jos tajusikin, hän ei ainakaan ole yrittänyt ottaa

minuun yhteyttä.” Ja se on hyvä ratkaisu Aiden ”paljas peppu” Holbylta. Englannin kielessä on suunnilleen seitsemäntuhatta kirosanaa, ja minä tunnen käytännöllisesti katsoen ne kaikki. Olisin kertonut ne kaikki Pihkalle. Kovaan ääneen.

”Et kai sinä aio viettää joulua yksinäsi?” Chantal kysyy.

”Ei. En aio.” Pudistan päätäni kiivaasti. ”En, en, en”, toistelen. Mutta oikeasti aion.

Koska olen odottanut Aiden Holbyn tulevan kotiin ja tempaavan minut syliinsä mistelin alla, olen kieltäytynyt kaikista mielenkiintoisista kutsuista vain jotta voisin viettää aikaa hänen kanssaan. No, minä kieltäydyin kutsusta viettää joulua Espanjassa rakkaan äitini ja tämän ikään-tyvän ja kaljuuntuvan miesystävän, Miljonäärin, kanssa, enkä halunnut katsella, kun he kuhertelevat kuin teinit. Erityisen himokkaat teinit. Ja isältäni sain kutsun viettää joulua etelärannikolla katselemassa häntä ja hänen peroksidiblondirakastajatartaan, Kampaajaa, kun he painautuvat toisiaan vasten sopimattomilla hetkillä. Ja jos valinnanvara oli siinä, mieluummin olen yksinäni surkeat telkkariohjelmat ja jättikokoinen suklaakonvehtirasia viihdykkeenäni. Nyt vaikuttaa siltä, että juuri se minua odottaa.

”Hei, ehkä voisit tulla minun ja Tedin luokse joululounaalle?”

”Kyllä minä pärjään. Oikeasti.” Chantal ja Ted ovat edelleen erittäin huteralla maaperällä hiljattaisen katkeran asumuseron jäljiltä. Ted haluaa lapsia – Chantal ei. Chantal haluaa paljon seksiä – Ted taas ei. En ole varma, kuinka suvun jatkamisen mahdollisuus sopisi siihen skenaarioon – mikä käsittääkseni on ongelman varsinainen ydin.

Chantal jatkoi – tavallaan turhana kostona aviomiehensä libidon puutteesta – seksielämänsä kaikkien

halukkaiden kanssa. Voin kertoa, että se johti hänen osaltaan joihinkin erittäin hankaliin tilanteisiin. Suoraan sanoen Ted ei tiedä puoliakaan koko jutusta. Hän ei tiedä mitään seksityöläis-Jacobista eikä herrasmiesvaras herra Smithistä, jolla oli yhden yön himokas juttu ystävämme Chantalin kanssa ja joka varasti häneltä kolmenkymmenen tuhannen punnan arvoiset korut. Voiko joku vielä väittää, ettei naimisissa olevien naisten seksielämä ole jännittävää? Valitettavasti vaikuttaa siltä, että ainoa mies, jonka kanssa Chantal *ei* maannut, oli hänen rakas aviomiehensä. Nyt he ovat kuitenkin jättäneet tuon vaiheen taakseen. Tavallaan. He yrittävät paikata suhteensa, mutta Tedin innokkuus on kovin ailahtelevaista. Välillä Ted uskoo, että he voivat korjata avioliittonsa, seuraavassa hetkessä hän ei vastaa Chantalın puheluihin. Voin kuvitella, että kun aviomies saa tietää, että hänen vaimonsa on huolettomasti maannut kaikkien mahdollisten miesten kanssa – mukaan lukien yhden poikaystäväni kanssa – haavan paraneminen vie aikaa.

Chantal ja Ted asuvat edelleen erillään, mutta he ovat sopineet viettävänsä joulua yhdessä. Sehän on hyvä juttu, eikö niin? Mutta minä en *todellakaan* halua olla kolmantena pyöränä heidän seurassaan. En ikimailmassa. Järjetön ajatus.

”Aiotko tavata Addisonin joulunpyhinä?” Nadia kysyy Autumnilta.

”Kyllä”, Autumn vastaa, mutta hän sanoo sen niin vältelevään sävyyn, että päätämme olla kyselemättä enempää.

Addison on Autumnin uusi poikaystävä, ja he ovat umpirakastuneita. Addison on Autumnin ainoa poikaystävä ties kuinka pitkään aikaan, koska hänellä on niin kiire tehdä hyvää, ettei hänellä ole aikaa miehille. On todella mahtavaa nähdä, että Autumn oikeasti tekee jotakin vain

Suklaaseuran neuvokkaat naiset tarvitsevat toisiaan – ja suklaata – enemmän kuin koskaan!

Lucy luuli elävänsä onnellisena elämänsä loppuun saakka, kun hänen pomonsa Aiden oli ilmoittanut rakastavansa häntä. Nyt Australiaan lähteneestä komistuksesta ei kuitenkaan kuulu pihautakaan, ja samaan aikaan Lucyn entinen poikaystävä yrittää yhä todistella rakkauttaan. Lucy on kiperien valintojen äärellä.

Haasteita piisaa hänen ystäväilläänkin: Autumnin pitäisi esitellä uusi poikaystävänsä nuiville vanhemmilleen, Nadia ei luota miehensä lupaukseen pysytellä irti uhkapeleistä, ja Chantal yrittää epätoivoisesti pelastaa avioliittonsa. Onneksi heillä on turvasatamansa Suklaataivas – mutta onko sielläkään kaikki ennallaan?

Carole Matthews on brittiläinen menestyskirjailija, joka on kuuluisa huumorintajustaan ja romanttisista komedia-romaaneistaan. Hänen romaaninsa ovat ilahduttaneet ja ihastuttaneet lukijoita ympäri maailman. Hän on saanut työstään Romantic Novelists' Association -yhdistyksen kunniamaininnan, ja romaani *Päivänpaistetta ja merituulia* voitti Romantic Comedy Novel of the Year -palkinnon 2021.

